

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

ΕΝΩΠΙΟΝ: Σ. Κλεόππα Χατζηκυριάκου, Ε.Δ.

Αρ. Αίτησης : 595/2013

Αναφορικά με τον Περί Εταιρειών Νόμο Κεφ. 113

και

Αναφορικά με την εταιρεία CYMAT BUILDING MATERIALS LIMITED

και

Αναφορικά με την Αίτηση της εταιρείας CHRISTOFI BROS TRADING LIMITED
για την εκκαθάριση της εταιρείας CYMAT BUILDING MATERIALS LIMITED

Αίτηση ημερ. 4.10.2013 της καθ' ης η αίτηση εταιρείας CYMAT BUILDING
MATERIALS LIMITED για παραμερισμό της κυρίως αίτησης εκκαθάρισης

Ημερομηνία: 30 Απριλίου, 2014

Για την αιτήτρια (καθ' ης η αίτηση στην κυρίως αίτηση εκκαθάρισης): κ. Δ. Κούτρας

Για την καθ' ης η αίτηση (αιτήτρια στην κυρίως αίτηση εκκαθάρισης): κ. Μ. Κούμας

ΑΠΟΦΑΣΗ

Η αιτήτρια στην κυρίως αίτηση (καθ' ης η αίτηση στην παρούσα) Christofi Bros Trading Ltd (εφεξής «η αιτήτρια») καταχώρισε στις 4.9.2013 αίτηση για εκκαθάριση της εταιρείας Cymat Building Materials Ltd (εφεξής «η εταιρεία»), με βάση τα άρθρα 211(ε) και (στ) και 212(α) του περί Εταιρειών Νόμου Κεφ. 113, ως ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της, καθότι δεν είχε καταβάλει ή διευθετήσει εντός 21 ημερών από την επίδοση γραπτής απαίτησης ημερ. 31.5.2013 το ποσό των €11.900 πλέον τόκους, η οποία απαίτηση της επιδόθηκε στο εγγεγραμμένο γραφείο στις 5.6.2013.

Η κυρίως αίτηση για εκκαθάριση επιδόθηκε στην εταιρεία στις 2.10.2013, η οποία στις 4.10.2013 καταχώρισε την υπό κρίση αίτηση για παραμερισμό της αίτησης εκκαθάρισης, καθότι (Α) δεν υπάρχει οφειλή εν τη εννοία του άρθρου 212(α) του Κεφ. 113 ώστε να έχει δικαιοδοσία το Δικαστήριο να της επιληφθεί, (Β) η αίτηση αποτελεί κατάχρηση της διαδικασίας καθότι εκκρεμεί η εκδίκαση της αγωγής αρ. 4543/13 με ενάγοντες την εταιρεία και εναγομένη την αιτήτρια η οποία αναγνωρίζει ότι οφείλει στην εταιρεία το ποσό των €8.700,75, (Γ) η εταιρεία είναι αξιόχρη ενώ η αιτήτρια αντιμετωπίζει αίτηση εκκαθάρισης με αρ. 317/13, και (Δ) η ισχυριζόμενη απαίτηση πληρωμής δεν επιδόθηκε στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας.

Η υπό εξέταση αίτηση βασίζεται στη Διαταγή 48 θ. 2 και στη Διαταγή 27 θ. 3 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, στα άρθρα 203, 204, 211(ε), 212(α), 213, 214, 216 και 218(2) του Κεφ. 113 στους Κανονισμούς 3, 4, 6 και 8 των περί Εταιρειών Διαδικαστικούς Κανονισμούς και στο άρθρο 43 του Ν. 14/60. Συνοδεύεται από ένορκη δήλωση της κας Μαρίας Κωνσταντίνου, διευθύνουσας συμβούλου της εταιρείας, η οποία αναφέρει ότι δεν υπάρχει πραγματική οφειλή ή δικαστική απόφαση ή αναγνώριση χρέους και η ισχυριζόμενη οφειλή κατασκευάστηκε ψευδώς από την αιτήτρια για να την εκβιάσουν να μην προχωρήσει στη λήψη απόφασης εναντίον της αιτήτριας στην αγωγή 4543/2013 την οποία ήγειρε η εταιρεία εναντίον της αιτήτριας (Τεκμήριο Α). Προσθέτει ότι η αιτήτρια απέστειλε τιμολόγιο ημερ. 26.11.2012 (Τεκμήριο Β) με το οποίο χρέωνε την εταιρεία με €21.400 αντί €9.500 ως η σχετική προσφορά ημερ. 27.12.2011 (Τεκμήριο Γ) και ως είχε συμφωνηθεί γραπτώς στις 22.5.2012 (Τεκμήριο Δ). Με βάση τα όσα συμφωνήθηκαν μεταξύ των διαδίκων, η εταιρεία αφαίρεσε το ποσό των €9.500 από τη συνολική οφειλή της αιτήτριας προς την εταιρεία (για την αγορά προϊόντων) με αποτέλεσμα να παραμείνει χρεωστικό υπόλοιπο σε βάρος της αιτήτριας εκ €8.700 (Τεκμήριο Ε σχετική κατάσταση λογαριασμού), για το οποίο ηγέρθη η αγωγή 4543/13. Επισυνάπτει ως Τεκμήριο Στ κατάσταση λογαριασμού που διατηρούσε η αιτήτρια για τις οφειλές της εταιρείας, την οποία

και θεωρεί αναγνώριση χρέους της αιτήτριας προς την εταιρεία εκ €9.489,42. Αναφέρει επιπλέον ότι η εταιρεία είναι αξιόχρηη και επισυνάπτει ως Τεκμήριο Ζ επιστολή της Τράπεζας Κύπρου ότι η εταιρεία διατηρεί τραπεζικούς λογαριασμούς από τις 26.2.2004 οι οποίοι λειτουργούν ικανοποιητικά. Προσθέτει ότι η αίτηση για εκκαθάριση θα πρέπει να απορριφθεί καθότι η απαίτηση πληρωμής δεν επιδόθηκε στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας το οποίο βρίσκεται στην οδό Ίμβρου 5β, 2234 Λατσία (Τεκμήριο Η εκτύπωση από το μηχανογραφημένο σύστημα του Εφόρου Εταιρειών). Η επίδοση της γραπτής απαίτησης έγινε στις 5.6.13 στην Αναστασία Παναγή, στη Βιομηχανική Περιοχή Τσερίου και όχι στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας.

Η αιτήτρια καταχώρισε ένσταση στην υπό εξέταση αίτηση παραμερισμού, με την οποία επικαλείται τους εξής λόγους ένστασης, όπως μπορώ να συνοψίσω:

- (1) Η αίτηση είναι νομικά και πραγματικά αβάσιμη και δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις για την έκδοση του αιτούμενου διατάγματος παραμερισμού της αίτησης εκκαθάρισης.
- (2) Η αίτηση είναι παράτυπη και/ή αντικανονική αφού η αιτήτρια στα αιτητικά (Β), (Γ) και (Δ) δεν καλεί το Δικαστήριο να εκδώσει οποιαδήποτε διατάγματα αλλά εκθέτει ανυπόστατους ισχυρισμούς τους οποίους η αιτήτρια απορρίπτει.
- (3) Η αίτηση γίνεται καταχρηστικά, απαράδεκτα, τεχνηέντως και κακόπιστα με σκοπό την καθυστέρηση της εκδίκασης της κυρίως αίτησης για εκκαθάριση και αποτελεί επιβραδυντική τακτική με αποτέλεσμα την καθυστέρηση της απονομής της δικαιοσύνης.
- (4) Η αίτηση και η ένορκη δήλωση που τη συνοδεύει είναι παράτυπες και/ή αντικανονικές αφού δεν αποκαλύπτουν λόγο που να δικαιολογεί τον παραμερισμό της αίτησης εκκαθάρισης και δεν αντιμάχονται την εύλογη αιτία αγωγής η οποία αποκαλύπτεται στην κυρίως αίτηση, ούτε και

καταδεικνύουν οποιοδήποτε γεγονός της αίτησης που μπορεί να ερμηνευθεί ως επιπόλαιο ή ενοχλητικό.

- (5) Η αίτηση εκκαθάρισης είναι καθόλα νομότυπη και ερείδεται επί πραγματικών γεγονότων.
- (6) Η επίδικη αίτηση είναι αχρείαστη και/ή σκανδαλώδης και/ή προκαλεί σύγχυση και φέρνει σε αμηχανία και/ή τείνει να επηρεάσει δυσμενώς και/ή καθυστερεί την εκδίκαση της αίτησης εκκαθάρισης.
- (7) Η επίδικη αίτηση είναι παράτυπη, αντικανονική και καταχρηστική αφού με την καταχώρισή της δεν ακολουθείται η ενδεδειγμένη και ορθή διαδικασία σε αιτήσεις εκκαθάρισης και/ή σε περιπτώσεις όπου αμφισβητείται η νομιμότητα ή η ορθότητα της επίδοσης της αίτησης εκκαθάρισης.
- (8) Τυχόν έγκριση της επίδικης αίτησης θα προκαλούσε αδικία αφού η αιτήτρια θα στερηθεί του δικαιώματός της να ακουστεί σε ακρόαση και να παρουσιάσει τη θέση της επί της ουσίας της διαφοράς.
- (9) Οι ισχυρισμοί της καθ' ης η αίτηση είναι λανθασμένοι και ατεκμηρίωτοι και αποτελούν εκ των υστέρων σκέψεις σε μια προσπάθεια να αποφύγει τις υποχρεώσεις της.
- (10) Η επίδικη αίτηση γίνεται κακόπιστα και/ή είναι επιπόλαιη και/ή ενοχλητική και αποτελεί κατάχρηση της διαδικασίας.
- (11) Η ένορκη δήλωση η οποία συνοδεύει την επίδικη αίτηση είναι παράτυπη και/ή αντικανονική και παραβιάζει τη Δ.39 των Θεσμών.
- (12) Η επίδικη αίτηση ερείδεται επί άσχετων με την παρούσα διαδικασία ισχυρισμών τους οποίους η εταιρεία θα έπρεπε να θέσει σε ένσταση στην αίτηση εκκαθάρισης ή σε αίτηση για παραμερισμό της επίδοσης της αίτησης εκκαθάρισης.
- (13) Η εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της αφού η αιτήτρια ως πιστωτής της, της επέδωσε στις 5.6.13 γραπτή απαίτηση για την πληρωμή του οφειλόμενου ποσού των €11.900 και η εταιρεία δεν κατέβαλε το εν λόγω ποσό εντός 3 εβδομάδων ή σε οποιοδήποτε άλλο χρόνο.

Η ένσταση υποστηρίζεται από ένορκη δήλωση του κ. Χριστοφή Χριστοφή, ενός εκ των διευθυντών της αιτήτριας, ο οποίος αναφέρει ότι η εταιρεία επιμελώς απέφυγε να καταχωρίσει ένσταση στην αίτηση εκκαθάρισης, αφού οφείλει το ποσό των €11.900 και η παρούσα αίτηση για παραμερισμό αποτελεί μια απέλπιδα προσπάθεια να καθυστερήσει την εκδίκαση της αίτησης εκκαθάρισης και να αποφύγει τις υποχρεώσεις της. Επισυνάπτει ως Τεκμήριο αντίγραφο της ένορκης δήλωσης επίδοσης της γραπτής απαίτησης πληρωμής και του σχετικού τιμολογίου και της σχετικής κατάστασης λογαριασμού σε σχέση με το οφειλόμενο ποσό. Αναφέρει ότι η αιτήτρια ουδέποτε αναγνώρισε οποιαδήποτε οφειλή προς την εταιρεία και ότι η κατάσταση λογαριασμού Τεκμήριο Στ στην υπό εξέταση αίτηση παραμερισμού δεν αναιρεί ούτε και ακυρώνει την οφειλή της εταιρείας προς την αιτήτρια. Όσον αφορά τους ισχυρισμούς περί κακής επίδοσης, θεωρεί ότι λανθασμένα τίθενται στην παρούσα αίτηση παραμερισμού, η οποία γίνεται καταχρηστικά και κακόπιστα με μοναδικό σκοπό την καθυστέρηση της εκδίκασης της κυρίως αίτησης για εκκαθάριση. Προσθέτει ότι τυχόν έγκριση του αιτούμενου διατάγματος παραμερισμού θα έπληττε ανεπανόρθωτα τα συμφέροντα της αιτήτριας αλλά και της δικαιοσύνης, αφού η αιτήτρια θα στερηθεί του δικαιώματός της να παρουσιάσει τη θέση της επί της ουσίας της διαφοράς. Αναφέρει επιπλέον ότι οι ισχυρισμοί στους οποίους ερείδεται η αίτηση και η ένορκη δήλωση είναι παντελώς λανθασμένοι και αναληθείς και αποτελούν προσπάθεια αποφυγής των υποχρεώσεων της εταιρείας, ενώ η αίτηση εκκαθάρισης είναι καθόλα νομότυπη και βασίζεται σε πραγματικά γεγονότα. Τέλος, ο ενόρκως δηλών προβάλλει ότι η επίδικη αίτηση ερείδεται επί παντελώς άσχετων με την παρούσα διαδικασία ισχυρισμών, τους οποίους εάν η εταιρεία επιθυμούσε να εγείρει, θα έπρεπε να τους θέσει σε ένσταση στην κυρίως αίτηση εκκαθάρισης ή σε αίτηση για παραμερισμό της επίδοσης της αίτησης εκκαθάρισης, αλλά σε καμία περίπτωση στην παρούσα διαδικασία.

Τα πιο πάνω είναι όσα τέθηκαν από πλευράς μαρτυρίας ενώπιον του Δικαστηρίου, εφόσον οι ενόρκως δηλούντες δεν αντεξετάστηκαν. Οι ευπαιδευτοί δικηγόροι με τις εμπειριστατωμένες γραπτές αγορεύσεις τους υποστήριξαν τις

εκατέρωθεν θέσεις, αναφέροντας σχετική νομολογία, εισηγήσεις και επιχειρήματα.

Όπως έχει προαναφερθεί, η υπό εξέταση αίτηση βασίζεται μεταξύ άλλων στη Διαταγή 27(3) των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας, η οποία προβλέπει τα εξής:

«3. The Court may order any pleading to be struck out on the ground that it discloses no reasonable cause of action or answer, and in any such case or in case of the action or defence being shown by the pleadings to be frivolous or vexatious, the Court may order the action to be stayed or dismissed, or judgment to be entered accordingly as may be just».

Η Διαταγή 27 θ. 3 δίδει στο Δικαστήριο τη διακριτική ευχέρεια να αναστείλει ή να απορρίψει μια αγωγή λόγω του ότι δεν αποκαλύπτεται μέσα από το δικόγραφο εύλογη αιτία αγωγής ή επειδή είναι επιπόλαιη ή ενοχλητική. Η Διαταγή 27 θ. 3 τυγχάνει εφαρμογής στα πλαίσια της παρούσας διαδικασίας που αφορά αίτηση εκκαθάρισης εταιρείας, εφόσον δεν συντρέχει άλλη ειδική διάταξη στους περί Εταιρειών Κανονισμούς που να ρυθμίζει το συγκεκριμένο θέμα (βλ. Κανονισμό 3 των περί Εταιρειών Κανονισμών του 1951, Κανονισμό 92 των περί Εταιρειών (Εκκαθάριση) Κανονισμών του 1933-1938 και **K.M.C. Motors Limited v. Jorephanco Trading and Contracting Company** (1984) 1 C.L.R. 390 η οποία επίσης αφορούσε αίτηση παραμερισμού αίτησης εκκαθάρισης εταιρείας ως η επίδικη).

Όπως αναφέρθηκε στην **In re Pelmako Development Ltd** (1991) 1 A.A.D. 246, η οποία επίσης αφορούσε αίτηση για διαγραφή της αίτησης για εκκαθάριση ως μη αποκαλύπτουσα αγωγή δικαίωμα, επιπόλαιη και ενοχλητική (*frivolous and vexatious*) και ως αποτελούσα κατάχρηση της διαδικασίας, με βάση τις Διαταγές 19 θ. 26 και 27 θ. 3 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, η διαγραφή μιας αίτησης για εκκαθάριση, όπως και κάθε αίτημα για

διαγραφή δικογράφου, συνιστά εξαιρετικό μέτρο το οποίο δικαιολογείται μόνο όταν αδιαμφισβήτητα το δικόγραφο στερείται νομικού ή πραγματικού ερείσματος ή είναι αναντίλεκτα ανυπόστατο. Υποδεικνύεται επίσης ότι το δικόγραφο του οποίου επιδιώκεται η διαγραφή/παραμερισμός, αξιολογείται με βάση την αντικειμενική υπόσταση του περιεχομένου του, ανεξάρτητα από τη μαρτυρία η οποία το υποστηρίζει. Δεν τίθεται θέμα μαρτυρίας και αξιολόγησης των εκατέρωθεν θέσεων.

Η εξουσία αυτή του Δικαστηρίου ασκείται με φειδώ - εφόσον το δικόγραφο αποκαλύπτει κάποια αιτία αγωγής ή εγείρει κάποιο ζήτημα το οποίο είναι κατάλληλο για να αποφασιστεί από το Δικαστήριο, το απλό γεγονός ότι η υπόθεση είναι αδύνατη και δεν ενδέχεται να πετύχει δεν αποτελεί λόγο για τη διαγραφή του (βλ. **Annual Practice 1960**, σελ. 575 και **Cyber Group Ltd v. Χαραλαμπίδη κ.α.** (2004) 1Γ Α.Α.Δ 1852).

Η εταιρεία επιζητεί τον παραμερισμό της κυρίως αίτησης εκκαθάρισης για τέσσερεις λόγους, οι οποίοι προβάλλονται με τα σημεία (Α), (Β), (Γ) και (Δ) της υπό εξέταση αίτησης. Βεβαίως, δεν παραγνωρίζω το γεγονός ότι η εταιρεία αναφέρεται σε «παραμερισμό της κυρίως αίτησης εκκαθάρισης» μόνο στο αιτητικό υπό σημείο (Α). Εν τούτοις, είναι σαφές από την αίτηση και την ένορκη δήλωση που τη συνοδεύει ότι πρόκειται περί ατυχούς διατύπωσης των αιτητικών της αίτησης και ότι τα σημεία (Α)-(Δ) αποτελούν τους λόγους για τους οποίους η εταιρεία επιζητεί τον παραμερισμό της κυρίως αίτησης εκκαθάρισης.

Μελετώντας την υπό εξέταση αίτηση, υπενθυμίζω ότι η αιτήτρια με την κυρίως αίτηση εκκαθάρισης επιζητεί την έκδοση διατάγματος εκκαθάρισης της εταιρείας δυνάμει του άρθρου 211 του Κεφ. 113, λόγω του ότι η εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της και ειδικότερα επειδή παρέλειψε να ικανοποιήσει γραπτή απαίτηση ημερ. 31.5.2013, η οποία επιδόθηκε στις 5.6.2013, για πληρωμή του ποσού των €11.900. Ένας από τους λόγους για τους οποίους η εταιρεία επιζητεί με την υπό εξέταση αίτηση να παραμεριστεί η κυρίως

αίτηση εκκαθάρισης, είναι ότι η γραπτή απαίτηση πληρωμής δεν επιδόθηκε στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει οφειλή εν τη εννοία του άρθρου 212(α) του Κεφ. 113 (βλ. σημεία (Α) και (Δ) της υπό κρίση αίτησης).

Με το άρθρο 211 του περί Εταιρειών Νόμου Κεφ. 113 παρέχεται διακριτική ευχέρεια στο Δικαστήριο να διατάξει την εκκαθάριση μιας εταιρείας για έναν από τους έξι λόγους που καθορίζονται σε αυτό. Σύμφωνα με την υποπαράγραφο (ε) του εν λόγω άρθρου, εταιρεία δύναται να εκκαθαριστεί από το Δικαστήριο αν είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της. Σύμφωνα με την υποπαράγραφο (α) του άρθρου 212 του ίδιου Νόμου, εταιρεία λογίζεται ότι είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της, αν πιστωτής που του χρωστά η εταιρεία ποσό που υπερβαίνει τις £500 (€854), «επέδωσε στην εταιρεία παραδίδοντας στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας, απαίτηση υπογραμμένη από αυτόν, με την οποία απαιτεί από την εταιρεία να καταβάλει το ποσό που οφείλεται με τον τρόπο αυτό, και η εταιρεία για τις επόμενες τρεις βδομάδες αμέλησε να καταβάλει το ποσό ή να εξασφαλίσει ή να το διευθετήσει προς εύλογη ικανοποίηση του πιστωτή». (η υπογράμμιση δική μου).

Στην προκειμένη περίπτωση, αποτελεί αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι η γραπτή απαίτηση ημερ. 31.5.2013 στην οποία βασίζεται η κυρίως αίτηση για εκκαθάριση επιδόθηκε στις 5.6.2013, στην Αναστασία Παναγή, ως διευθύντρια της εταιρείας, στη Βιομηχανική Περιοχή Τσερίου. Αυτό προκύπτει σαφώς τόσο από την ένορκη δήλωση του ιδιώτη επιδότη για την επίδοση της γραπτής απαίτησης που επισύναψε η ίδια η αιτήτρια ως Τεκμήριο Α στην ένορκη δήλωση που συνοδεύει την κυρίως αίτηση για εκκαθάριση, όσο και από το αντίγραφο της γραπτής απαίτησης ημερ. 31.5.2013 που επίσης επισυνάπτεται στην κυρίως αίτηση, όπου καταγράφεται ως διεύθυνση της εταιρείας η οδός Θεσσαλονίκης 30, 2480 Βιομ. Περιοχή Τσερίου. Εν τούτοις, το εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας δεν φαίνεται να βρίσκεται στη Βιομηχανική Περιοχή Τσερίου. Στην παράγραφο 2 της κυρίως αίτησης για εκκαθάριση, η ίδια η αιτήτρια δηλώνει ότι «το

εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας βρίσκεται στην οδό Ίμβρου 5B, Λατσία 2234, Λευκωσία». Παρομοίως, η εταιρεία, στα πλαίσια της υπό εξέταση αίτησης για παραμερισμό, παραθέτει αντίγραφο από το μηχανογραφημένο σύστημα του Εφόρου Εταιρειών όπου επιβεβαιώνεται ότι το εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας, από 23.12.2004, βρίσκεται στην οδό Ίμβρου 5B στα Λατσία (βλ. Τεκμήριο Η στην ένορκη δήλωση που συνοδεύει την υπό εξέταση αίτηση).

Ως εκ των ανωτέρω, καθίσταται προφανές ότι η κυρίως αίτηση για εκκαθάριση είναι παντελώς ανυπόστατη και δεν αποκαλύπτει καλή βάση αίτησης και θα πρέπει να παραμεριστεί/διαγραφεί και κατ' επέκταση να απορριφθεί. Δεν πρόκειται περί αδύνατης υπόθεσης, αλλά όλως διόλου ανυπόστατης αίτησης, εφόσον προαπαιτούμενο για να δύναται να εκκαθαριστεί μια εταιρεία από το Δικαστήριο, με βάση τις πρόνοιες του Νόμου στις οποίες εδράζεται η κυρίως αίτηση, αποτελεί η επίδοση απαίτησης στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας, κάτι που αναμφίβολα και αδιαμφισβήτητα δεν ισχύει στην προκειμένη περίπτωση.

Όσον αφορά τη θέση της αιτήτριας ότι η ορθή διαδικασία, σε περίπτωση που η εταιρεία ήθελε να αιτηθεί την απόρριψη της αίτησης για τους λόγους που εγείρει, θα ήταν η καταχώριση ένστασης στην κυρίως αίτηση ή χωριστής αίτησης για παραμερισμό της επίδοσης της κυρίως αίτησης, επαναλαμβάνω ότι οι σχετικές πρόνοιες των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας και ειδικότερα η Διαταγή 27 θ. 3 τυγχάνουν εφαρμογής για τους λόγους που έχουν προαναφερθεί. Άλλωστε, δεν έχει εγερθεί ζήτημα κακής επίδοσης της κυρίως αίτησης για εκκαθάριση. Το ζήτημα αφορά την επίδοση της γραπτής απαίτησης με βάση τα άρθρα 211(ε) και 212(α) του Κεφ. 113. Η απουσία επίδοσης γραπτής απαίτησης στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας, ουσιαστικά αφαιρεί ολόκληρο το νομικό και πραγματικό υπόβαθρο της κυρίως αίτησης για εκκαθάριση, εφόσον η εταιρεία δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της στη βάση των άρθρων και των γεγονότων που επικαλείται η αιτήτρια.

Παρά την πιο πάνω κατάληξή μου, η οποία θα πρέπει να έχει ως αποτέλεσμα την έγκριση της υπό εξέταση αίτησης, θεωρώ ορθό να αναφερθώ και στους πρόσθετους λόγους που επικαλείται η εταιρεία και δεν σχετίζονται άμεσα με το θέμα της επίδοσης της απαίτησης πληρωμής, ήτοι ότι δεν υπάρχει οφειλή και ότι η κυρίως αίτηση αποτελεί κατάχρηση της διαδικασίας, καθότι εκκρεμεί αγωγή της εταιρείας εναντίον της, αλλά και αίτηση εκκαθάρισης εναντίον της αιτήτριας ενώ η εταιρεία είναι αξιόχρηη.

Για να προχωρήσει μια αίτηση για εκκαθάριση ο αιτητής πρέπει να είναι «πιστωτής» της εταιρείας (βλ. άρθρο 213(1)). Όταν οι αξιώσεις είναι αμφισβητούμενες σε ουσιαστική βάση, τότε δεν μπορεί να θεωρηθεί πιστωτής και ως εκ τούτου δεν έχει *locus standi* ώστε να αιτηθεί την εκκαθάριση της εταιρείας. Όταν οι αξιώσεις των διαδίκων είναι αμφισβητούμενες (*substantially disputed*) η κυρίως αίτηση δεν μπορεί να προχωρήσει (βλ. **Mann and another v. Goldstein and another** (1968) 1 W.L.R. 1091.

Στη **Χατζηγιάννης v. C & J Kyprianou Promotions Ltd** (2010) 1B A.A.Δ 991 λέχθηκαν τα εξής σχετικά στη σελίδα 998:

«Όπως καθαρά διαφαίνεται από τις πρόνοιες του εδαφίου (α) του άρθρου 212, τις οποίες κατά κύριο λόγο επικαλείται ο εφεσείων, η γραπτή απαίτηση για καταβολή οφειλής που οφείλεται από εταιρεία, θα πρέπει να προέρχεται από “πιστωτή”. Τίθεται επομένως ευθέως το ερώτημα ποίος θεωρείται “πιστωτής” ή πιο συγκεκριμένα κατά πόσο ο εφεσείων – αιτητής στην εκδικασθείσα αίτηση μπορούσε να θεωρηθεί ως “πιστωτής”. Παρόμοιο θέμα που αφορούσε στη διακρίβωση του ποιος μπορεί να θεωρηθεί ως “πιστωτής” μέσα στην έννοια του επόμενου άρθρου που ακολουθεί, δηλαδή του άρθρου 213(i) του Νόμου, το οποίο παραθέτει τη διαδικασία υποβολής της αίτησης για εκκαθάριση εταιρείας, εξετάστηκε από το Εφετείο στη **Σπανού v. G.I.P. Constructions Ltd (1999) 1(A) A.A.Δ. 315**. Εξετάζοντας το θέμα τούτο, το Εφετείο, αφού υπενθύμισε ότι οι πρόνοιες του άρθρου 213(1) του Κυπριακού περί Εταιρειών Νόμου ήταν ταυτόσημες με τις πρόνοιες του S.224(1) του Αγγλικού Companies Act 1948, ανέφερε και τα εξής στη σελίδα 321 του τόμου αποφάσεων:

“Ο όρος “πιστωτής”, βάσει του ίδιου άρθρου του αγγλικού νόμου, δεν περιλαμβάνει “a person whose debt is substantially disputed even if the company is in fact insolvent” – πρόσωπο του οποίου η οφειλή τελεί υπό

ουσιαστική αμφισβήτηση ακόμα και αν η εταιρεία είναι στην πραγματικότητα αφερέγγυα (βλ. *Mann v. Golastein* [1968] 1 W.L.R. 1091, *Re Lympne Investments* [1972] 1 W.L.R. 523, Palmer's πιο πάνω, σελ. 1127, παρ. 85-14, Halsbury's Laws of England, 4th Ed., Vol. 7, para. 1004). Δεν περιλαμβάνει, επίσης, πρόσωπο του οποίου αμφισβητείται αυτή τούτη η ιδιότητα του πιστωτή. Δεν περιλαμβάνει, επίσης, πρόσωπο το οποίο έχει βέβαιη απαίτηση για αποζημιώσεις οι οποίες όμως δεν είναι εκκαθαρισμένες (βλ. *Re Pen-y-van Colliery Co.* [1877] 6 Ch. D. 477)." »

Βεβαίως, η απλή άρνηση πληρωμής ενός αδιαμφισβήτητου χρέους συνιστά καλή μαρτυρία ότι ο χρεώστης αδυνατεί να πληρώσει. Όταν, όμως, η οφειλή καλόπιστα αμφισβητείται από την εταιρεία, τότε αυτή δεν θεωρείται ότι «αμέλησε» να πληρώσει, εντός της έννοιας του άρθρου 212(α) του Κεφ. 113 (βλ. Αγγλικές αποφάσεις *In Re London and Paris Banking Corporation* L.R. 19 Eq. 444, (21/11/1874), *In Re A Company* (1984) 1 W.L.R. 1090 και *In Re A Company* (1991) BCLC 235, 236).

Το βάρος απόδειξης της καλόπιστης αμφισβήτησης της οφειλής βρίσκεται βεβαίως στους ώμους της εταιρείας που αιτείται τον παραμερισμό (βλ. *Palmer's Company Law*, 24th Edn. Σελίδες 1364-1367 και *Abbey National Plc v. JSF Finance & Currency Exchange Co. Ltd* (2006) EWCA Civ. 328).

Πέραν των προνοιών των πιο πάνω διατάξεων, το Δικαστήριο έχει την εξουσία να ανακόπτει διαδικασίες εκκαθάρισης ως καταχρηστικές στα πλαίσια της άσκησης της σύμφυτης εξουσίας του.

Όπως αναφέρθηκε στη *Χατζηγιάννης*, πιο πάνω, «η υποβολή αίτησης για εκκαθάριση εταιρείας δεν είναι πρόσφορη μέθοδος εκδίκασης αμφισβητούμενης οφειλής. Εάν υφίσταται οποιαδήποτε εύλογη βάση αμφισβήτησης της ύπαρξης του χρέους, όχι απλά του ύψους του, δεν πρέπει να υποβάλλεται τέτοια αίτηση. Ούτε και ασφαλώς είναι επιτρεπτό όπως χρησιμοποιείται καταχρηστικά η διαδικασία υποβολής αίτησης για εκκαθάριση ως

μέθοδος άσκησης πίεσης σε εταιρεία να καταβάλει χρήματα τα οποία αμφισβητεί ότι οφείλει (*Re a company* [1992] 2 All E.R. 797).»

Στην προκειμένη περίπτωση, είναι σαφές από μια αντικειμενική θεώρηση του μαρτυρικού υλικού το οποίο έχει προσκομιστεί ενώπιον του Δικαστηρίου, ότι η εταιρεία προβάλλει καλόπιστη και ουσιαστική αμφισβήτηση του αξιούμενου ποσού, σε βαθμό που να μη δύναται να θεωρηθεί ότι «αμέλησε» να πληρώσει μετά από επίδοση απαίτησης, εντός της έννοιας του άρθρου 212(α) του Κεφ. 113. Όπως φαίνεται από τα στοιχεία που έχει παραθέσει η ενόρκως δηλούσα εκ μέρους της εταιρείας (και δεν έχουν αμφισβητηθεί καθ' οιονδήποτε ουσιαστικό τρόπο), η εταιρεία είχε καταχωρίσει αγωγή εναντίον της αιτήτριας από τις 11.7.2013 για €8.700,75 (Τεκμήριο Α η έκθεση απαίτησης στην αγωγή 4543/2013 και Τεκμήριο Ε σχετική κατάσταση λογαριασμού). Σύμφωνα με τους ισχυρισμούς της πλευράς της εταιρείας, η ισχυριζόμενη οφειλή κατασκευάστηκε από την αιτήτρια – με τη χρέωση ποσού εκ €21.400 αντί μόνο €9.500 που προνοούσε σχετική προσφορά Τεκμήριο Γ και συμφωνία ανταλλαγής υπηρεσιών Τεκμήριο Δ - έτσι ώστε να φαίνεται οφειλή της εταιρείας εκ € 11.900 και να μην προχωρήσει η εταιρεία στη λήψη απόφασης εναντίον της αιτήτριας στην αγωγή 4543/2013, ενώ παράλληλα εκκρεμεί αίτηση για εκκαθάριση της αιτήτριας με αρ. 317/2013. Συνεπώς, κρίνω ότι τα στοιχεία που έχουν τεθεί ενώπιον του Δικαστηρίου είναι ικανά για να καταδείξουν, στον βαθμό που απαιτείται, ότι το επίδικο χρέος εύλογα αμφισβητείται. Επαναλαμβάνω βέβαια ότι αυτό κρίνεται αντικειμενικά και χωρίς αξιολόγηση ισχυρισμών. Θεωρώ ότι υπάρχει τέτοια αμφισβήτηση χρέους ώστε το κατάλληλο πλαίσιο να κριθούν οι διαφορές των διαδίκων είναι μια αγωγή (ή ανταπαίτηση στα πλαίσια υφιστάμενης αγωγής της εταιρείας εναντίον της αιτήτριας) και όχι η αίτηση για εκκαθάριση (petition), η οποία, υπό τις πιο πάνω αναφερόμενες περιστάσεις, δεν μπορεί παρά να θεωρηθεί καταχρηστική και καταπιεστική.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους, η αίτηση επιτυγχάνει και η κυρίως αίτηση εκκαθάρισης παραμερίζεται και κατά συνέπεια απορρίπτεται. Επαναλαμβάνω ότι είναι πιο ορθό οι διάδικοι να επιλύσουν τις διαφορές τους στα πλαίσια διαδικασίας αγωγής. Τα έξοδα, ως θα υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και θα εγκριθούν από το Δικαστήριο, θα βαρύνουν την αιτήτρια στην κυρίως αίτηση εκκαθάρισης.

(Υπ.)

Σ. Κλεόπα Χατζηκυριάκου, Ε.Δ.

Πιστό Αντίγραφο

Πρωτοκολλητής